

POZDRAVNI GOVOR ZAGREBAČKOGA NADBISKUPA DRAŽENA KUTLEŠE
PROSLAVA DANA HRVATSKOGA KATOLIČKOG SVEUČILIŠTA
Hrvatsko katoličko sveučilište, Aula Magna, 1. lipnja 2026.

Srdačno vas sve pozdravljam redom i čašću kojima ste već pozdravljeni!

Prije dvadeset godina u našoj je mjesnoj Crkvi sazrela hrabra vizija: da vjera i razum, znanost i mudrost, akademska izvrsnost i evanđeoska odgovornost ovdje pronađu svoj zajednički dom. Zato danas ne slavimo samo obljetnicu jedne ustanove niti tek blagoslivljamo obnovljeni kampus. Danas, prije svega, zahvaljujemo Bogu za poslanje koje nam je povjereno.

Velika je čast među nama pozdraviti nadbiskupa Filippa Iannonea, prefekta Dikasterija za biskupe, čija nas prisutnost na vidljiv način povezuje sa sveopćom Crkvom i Petrovom službom zajedništva. Vaša prisutnost, Preuzvišeni, podsjeća nas da Crkva živi iz univerzalnosti zajedništva. Hrvatsko katoličko sveučilište u tome smislu nije samo projekt mjesne Crkve; ono je dio intelektualnoga i evangelizacijskoga poslanja sveopće Crkve.

Dvadeset godina u Božjoj perspektivi nije mnogo, ali je dovoljno kako bi se prepoznao Božji rukopis. Danas doista možemo reći: „Da Gospodin nije gradio, uzalud bi se mučili graditelji“ (usp. Ps 127, 1). Zato je ovaj dan prije svega čin zahvalnosti Bogu i molitve da ni u budućnosti ne izostanu njegova pomoć i vodstvo.

Svjesni da smo u nasljeđe primili blago i odgovornost te da nismo pozvani tek „održavati ustanovu“, želimo buditi milosni žar prvoga nadahnuća i trajnoga poziva Crkve na ispitivanje znakova vremena i njihova tumačenja u svjetlu evanđelja (usp. GS 4).

Obnova ovoga kampusa vidljivi je znak unutarnje obnove koja se od nas traži. Lijepa i funkcionalna zgrada bez evanđeoske duše bila bi samo ugodan prostor bez svrhe. Zato danas, dok blagoslivljamo ove zidove, molimo da Duh Sveti prije svega obnovi naša srca i pripremi ih za poslanje.

Zahvaljujem svima koji su svojom vizijom, radom, žrtvom i velikodušnošću pridonijeli obnovi kampusa. Ponajprije zahvaljujem uzoritome kardinalu Josipu Bozaniću, utemeljitelju Hrvatskoga katoličkog sveučilišta i njegovu dugogodišnjem velikom kancelaru.

Zahvaljujem svim dosadašnjim rektorima, prorektorima, članovima uprave, profesorima, djelatnicima i studentima na zanosu i povjerenju u poslanje Crkve na akademskome području.

Zahvaljujem državnim i gradskim vlastima, projektantima i izvođačima, kao i svim dobročiniteljima iz društvenoga, kulturnoga i gospodarskoga života koji su prepoznali vrijednost ove ustanove. Vaš doprinos nadilazi infrastrukturu: on se upisuje u njezinu duhovnu povijest.

Hrvatsko katoličko sveučilište ne postoji kako bi bilo jedno od mnoštva sveučilišta u Hrvatskoj i u svijetu. Njegovo je poslanje biti drugačije: biti, kako mu i ime nalaže, hrvatsko – čuvati hrvatski identitet prožet kršćanskom kulturom i tradicijom – te istodobno katoličko u punome smislu riječi, to jest univerzalno, otvoreno punini istine, razumu i vjeri te čovjeku u njegovoj cjelovitosti. Njegovo je poslanje njegovati razum prožet mudrošću „koja blago privlači čovječji duh da traga za istinom i dobrom i da ih ljubi“ (GS 15).

U tome smislu za nas je osobito dragocjena nova enciklika pape Lava XIV. *Magnifica Humanitas*, jer poziva Crkvu, a napose sveučilišne zajednice, na ozbiljno promišljanje o umjetnoj inteligenciji i njezinu utjecaju na dostojanstvo ljudske osobe. Ona nas podsjeća da tehnološki napredak, koliko god fascinantan, ne smije nadvladati istinu o čovjeku stvorenome na sliku Božju te da nijedan algoritam ne može zamijeniti ljudsko srce, savjest i sposobnost za ljubav. Za Hrvatsko katoličko sveučilište to također znači trajno bdjeti da se istraživanje i

nastava u području novih tehnologija uvijek odvijaju u svjetlu integralne slike čovjeka stvorenoga na sliku Božju te u službi općega dobra.

Stoga, ovdje ne želimo obrazovati samo „stručnjake“, nego evanđeoski mudre ljude jer je, prema riječima Drugoga vatikanskoga koncila, „u pogibelji buduća sudbina svijeta ako ne bude mudrijih ljudi“ (usp. GS 15). U svijetu u kojemu je moguće znati mnogo, a razumjeti malo, potrebno je mjesto gdje se rađa mudrost; u društvu u kojemu je lako umrežiti se, a teško istinski susresti drugoga, potrebno je središte istinskoga dijaloga vjere i znanosti, Crkve i društva.

Znanje koje ne postaje služenje ostaje nedovršeno, a obrazovanje koje ne rađa odgovornošću ostaje nepotpuno. Upravo zato Hrvatsko katoličko sveučilište nije samo dar Crkve hrvatskome narodu, nego i ozbiljna obveza pred Bogom i pred poviješću. Naša domovina i danas nosi mnoge rane: ratna stradanja, ideološke podjele, demografsko slabljenje, nepovjerenje u institucije i društvenu obeshrabrenost. U takvome kontekstu katoličko sveučilište ne može ostati zatvoreno u akademsku samodostatnost, kao da se pitanja društva na njega ne odnose.

Ako se ovdje ne budu oblikovali ljudi savjesti, gdje će se oblikovati? Ako se ovdje ne budu odgajali ljudi sposobni povezati stručnost s moralnom odgovornošću, gdje će se za to odgajati? Ako se ovdje ne bude učilo mlade da ljubav prema domovini nije ideološko geslo, nego konkretno služenje istini i općemu dobru, gdje će to naučiti?

Zato neka Hrvatsko katoličko sveučilište bude mjesto na kojemu se uči da se ljubav prema domovini ne mjeri protivljenjem drugima, nego služenjem općem dobru; mjesto gdje se kršćanska vjera pretače u kulturu poštenja, pravednosti, solidarnosti i pomirenja. Samo tako ono će ostati vjerno svome imenu i vjerodostojno u svome poslanju.

Dvadeseta obljetnica nije tek prigoda za slavlje, nego i za ispit savjesti. Jesmo li u ovih dvadeset godina bili dovoljno hrabri u svjedočenju vjere? Jesmo li bili dovoljno otvoreni siromašnima, ranjenima, onima na marginama društva? Jesmo li tražili izvrsnost, ne zbog prestiža, nego iz ljubavi prema istini?

Budućnost Hrvatskoga katoličkog sveučilišta danas predajemo u ruke Onoga koji je „Istinska svjetlost“ – Krista Gospodina. Neka nas On očuva od duha osrednjosti, kompromisa s istinom, prilagođavanja duhu vremena nauštrb Evanđelja. Neka nam udijeli odvažnost da Hrvatsko katoličko sveučilište ne podilazi prolaznim trendovima, nego da u poniznoj otvorenosti služi istini koja oslobađa.

S pouzdanjem u Božju pomoć u godinama koje dolaze i u zajedništvu s cijelom Crkvom, zazivam Božji blagoslov na ovaj obnovljeni kampus, na sve koji u njemu rade, uče i žive. Neka Gospodin dovrši ono što je započeo u nama i u ovoj ustanovi.